

Thoảng Nhớ

Ngậm Ngùi

Thạch Thảo

Hôm nay tôi làm người “viễn khách” trên chính quê hương mình! Tôi chưa muốn về, không về khi mà quê tôi còn bóng giặc thù. Nhưng tôi đành phải trở về vì một lý do riêng tư không thể nói ra làm phiền độc giả. Tôi trở về thăm lại Vũng Tàu sau nhiều năm xa cách, đôi lúc tôi cũng tự hỏi: “Vì đâu và vì sao mà chúng tôi phải rời bỏ quê hương mà dạt dứu nhau đến xứ người sống đời ty nạn?” Hỏi để mà có hỏi, chứ tự trong thâm tâm tôi cũng như mọi người đã có câu trả lời, đó là do tập đoàn lãnh đạo bọn CS bắt đầu một cuộc trả thù tàn bạo và dã man đối với quân nhân QLVNCH và công nhân viên chức chế độ cũ, đưa dần dân tộc tới chỗ diệt vong.

Ngày xưa, gần cầu cây khế, sắp bước vào ranh giới Vũng Tàu có một tấm biển chào đón du khách:

Trăng, nước, gió, mây, dương rữ bóng...

Vũng Tàu cảnh sắc đẹp như mơ....

Nhưng hôm nay thì đã khác xưa rồi, Vũng Tàu đón tôi về như một người khách lạ, những kios dễ thương ở bãi trước và bãi sau đã biến mất, thay vào đó là những ngôi nhà cao tầng chen vai mọc lên như nấm để thu hút việt kiều về nước. Grand Hotel ngó ngay ra bãi trước đã

biến thành khách sạn 5 sao, khách tạm trú ở đây phải chi trả bằng đô la Mỹ (75USD/ngày) chứ họ không nhận tiền VN. Nghĩ cũng lạ thiệt, cuộc sống đắt đỏ, giá sinh hoạt ngày càng leo thang, tiền tệ mất giá...nên không nhận tiền VN trên chính quê hương VN.

Với tôi, Vũng Tàu thật nhiều kỷ niệm tuổi thơ, đi một vòng tắc xi ngang qua những chón ngày xưa tôi quen biết, ngôi trường tôi đã học, Linh Sơn Cổ Tự hằng tuần tôi cùng các bạn sinh hoạt phật tử, vui đùa bên mái hiên chùa, giờ thì mái ngói đã rêu phong, trái bao đời sương gió, Sư ông trụ trì đã viên tịch ở tuổi 80, cô Bảy không con cái, sống nương nhờ cửa Phật, ngày xưa cô thường hay nấu cơm cho chúng tôi ăn cũng đã mất, sau cuộc đời tàn bạo và khắc nghiệt này, chị Bột người huynh trưởng của đoàn oanh vũ cũng đã vào chùa, ngày ngày nghe câu kinh tiếng kệ....

Những con đường thân quen, những địa danh ám áp đã bị chia ngang xẻ dọc. Tôi ngược nhìn ngọn hải đăng, nay nó đã quá già nua... không còn đủ sức soi đời trên biển đêm. Thích Ca Phật đài, là nơi thu hút rất nhiều khách thập phương, giờ phải mua vé vào cổng, lại còn cấm mang theo máy ảnh, du khách muốn chụp

hình kỷ niệm thì nơi đó có tập đoàn nhiếp ảnh họ sẽ “phục vụ” với giá cắt cổ!

Với tôi, Vũng Tàu giờ đây biển không còn hát, không còn nghe tiếng sóng vỗ, trên dinh Thành Thái nhìn ngang ra biển, nơi đó có hòn đá ngầm, như mời gọi những đôi tình nhân hò hẹn vào những đêm chờ nước rút, tôi xuôi dòng ký ức tìm về kỷ niệm của một thời ấu thơ, đầy cực khổ, đầy nắng gió, nhưng cũng đầy ấp tình người...

Sau lưng nhà nghỉ mát công chức, có quán ăn Thanh Đạm của gia đình tôi, chuyên nấu thức ăn miền biển, mở cửa 7 ngày. Ngoài giờ đi học, tôi cũng phụ giúp gia đình buôn bán, tôi còn nhớ mãi lời của một người lính trận đến quán của chúng tôi đã từng hỏi:

-Xin cô giới thiệu quán ăn này có món gì đặc biệt?

-Thưa ông, nơi đây chúng tôi có cơm chiên Thanh Đạm, canh chua sún và chuối bom...

-Cô chủ nhỏ giới thiệu món ăn nghe dễ thương thật, món đặc biệt của quán, sao toàn là sún(g) với bom không vậy?

Người lính chiến ấy vẫn thường đến quán Thanh Đạm dùng cơm, mỗi khi đơn vị về dưỡng quân ở hậu cứ, và để rồi có một ngày trong đám hành quân ấy...Người lính đó ra đi chẳng trở về, sau này nghe đâu chàng đã đền nợ nước!!!

Tôi nhớ quán kem Anh Đào có Mai Anh và Trang Đào, hai người bạn thời trung học của tôi. Tôi nhớ bi da Thanh Cảnh với những bàn bi da mời gọi thanh niên, có Kim Chi và Kim Phụng, hai người bạn mới lớn của tôi, cũng đã từng làm ngây ngất bao chàng trai đa tình. Tiệm hình Kim Phụng đã cho tôi những tấm hình đầu đời để dán vào lưu bút ngày xanh. Tiệm may Thăng Long đã có người bạn chung lớp là Nghiêm Hoàng Mai có người yêu là TĐ4/TQLC, nhưng sau này bạn ấy lập gia

đình với một huấn luyện viên trường truyền tin, hiện bạn tôi đang định cư ở Florida.

Gần nhà tôi có rạp xi-nê Võ Ngọc Chấn, rạp Duy Tân...là những nơi có nhiều bóng tối, che chở cho những nụ hôn thầm...

Để rồi hôm nay...Tôi nghe lòng mình hoang dại,

Gặp lại người xưa...biết nói sao cho vừa !!! Điền Trang với một thời đã yêu và một thời đã chết, đã gần 50 năm rồi còn gì, người bạn tuổi tròn trăng của tôi bây giờ già quá, già hơn số tuổi, đến nỗi tôi nhận không ra trong buổi họp mặt với bạn bè của một thời trung học Vũng Tàu.

Gặp lại DT ký ức bỗng hiện về với cả hai, chúng tôi đây mãi mãi là một hồi ức khó quên, và đây cũng là lý do mà chúng tôi vĩnh viễn chia tay...

DT xuất thân từ trường TSQ, thưở đó chàng đã ra trường và đang phục vụ ở SĐ21/BB, một lần chàng về phép, chúng tôi lên lút hẹn hò bên ghề đá công viên, mẹ tôi đang từ quán ăn Thanh Đạm, đột nhiên trở về nhà không thấy tôi, bà tức tốc bao xe ngựa đi tìm...chung quanh nhà thờ, sân chùa Tịnh Độ, những kios ở bãi trước... cuối cùng bà cũng tìm được tôi, bà tịch thu giấy phép, căn cước quân nhân của DT, sau 2 ngày năn nỉ, mẹ tôi mới trả lại giấy tờ, báo hại lần đó chàng về đơn vị trễ phép bị phạt, phần tôi nào đã được yên thân, mẹ tôi bắt tôi đến trước bàn phạt, thấp nhang và hứa với phạt từ nay xin chừa, sẽ chăm chỉ học hành không còn hẹn hò đi chơi để mẹ phải lo lắng nữa...

Chúng tôi bật tin nhau từ dạo ấy...đôi lúc tôi cũng thăm trách: “tại sao DT có chấp? Còn Mẹ tôi nữa... sao người lại khó khăn với con cái như thế? Phải chăng ba tôi mất sớm, mẹ phải vất vả nuôi dạy con cái ...

Ngày tôi vào trường NQN cũng vậy, tôi bị mẹ đánh nát 2 cây chổi lông gà, không cho vào

lính, ây thê mà tôi cũng gan, lì, hêt 8 năm, đã là con người, ai cũng có khối óc, trái tim và nguồn rung cảm của tâm hồn...sao Mẹ không thông cảm cho tôi?

Chúng tôi đã mất nhau cũng vì tự ái của tuổi trẻ, ký ức này đã từ lâu tôi luôn quặn nó vào tim và xem như một kỷ niệm buồn...!!!

Chúng tôi ứa nước mắt khi gặp lại nhau, cả hai giờ thì tóc đã ngả màu sương, chúng tôi muốn hỏi:

-Bạn bây giờ làm gì?cuộc sống gia đình ra sao? có hạnh phúc không?"

"We want but we can't".

Tôi được biết qua bạn bè, DT sống lặng lẽ bên đời vốn quá nhiều bon chen, vật chất, trong cuộc sống riêng tư anh là người chậm rãi và điềm đạm, đã quá xa rồi những nuối tiếc của một thời mới lớn, chán chường nếp sống hiện tại...

Bạn của tôi đó, giờ đây với một thân hình già nua, mang đủ thứ bệnh trong người, nhất là chứng bệnh Gout luôn hành hạ chàng mỗi khi thời tiết thay đổi, kiếm chút tiền chạy ra chợ mua vài viên thuốc uống cho đỡ đau nhức qua ngày đoan tháng.

Trời ơi! nửa mảnh đời còn lại DT sẽ làm gì và được gì? Bên này chúng tôi vẫn luôn cố gắng giúp đỡ bạn bè mỗi khi có thể (sinh hoạt với hội đồng hương Vũng Tàu), vậy mà tuyệt nhiên tôi vẫn không hề nghe tin tức gì của DT, ngoại trừ lần này khi tôi về thăm lại quê hương.

"Người ơi gặp lại làm chi?"

"Trăm năm biết còn có chút duyên gì hay không?"

DT ơi! Ngày nào bạn chợt đọc được những dòng này, xin hãy tưởng tượng như thế này:

-Tôi đang ở một mình bên sườn đồi, có dòng suối nhỏ nhỏ và cỏ xanh êm ả bò trên mình tôi, lá vàng khô sẽ quạt mát hồn tôi những chiều...

Tôi ở đó, sẽ nhớ đến từng CÁI NHỚ và

NOI NHO nào đậm mãi trong hôn, tôi sẽ gởi nó theo những chòm mây xám vẫn bay ngang trên đỉnh đầu, chúng sẽ mang đi và rớt rụng bên những khung cửa sổ... bởi vì nơi đó đã có những thương yêu.

Nếu có duyên nợ ở kiếp sau thì xin hãy cho chúng tôi:

*"Nếu là chim, xin được làm chim liền cánh,
Nếu là cây, xin được làm cây liền cành,
Nếu là người, xin được sống cho tình yêu..."*

Bên ngoài một vài loài chim ăn đêm, thỉnh thoảng con gió về khuya lùa qua khung cửa sổ, tôi rùng mình thoáng lạnh và bàng hoàng tỉnh mộng, trở về với thực tại của tôi. Xin vĩnh biệt tình hồng! Hành trình tôi đang đi, nếu có phút giây nào chợt nghĩ đến anh, tôi sẽ thầm gọi hai tiếng "cố nhân"../.

Thạch Thảo

Cuối năm 2014.

Văn minh

CÓ THỪA

Người Nhật đào đất sâu xuống 500m thấy được 1 sợi dây điện thoại, liền kết luận rằng cách đây 500 năm người Nhật đã dùng điện thoại đặt ở bàn.

Người Mỹ cũng đào đất xuống 1000m và thấy được 1 sợi dây cáp, kết luận rằng cách đây 1000 năm người Mỹ đã dùng truyền hình cáp.

Người Việt Nam liền vào cuộc, đào sâu xuống 2000m mà chẳng thấy được gì hết, nhưng vẫn kết luận rằng cách đây 2000 năm người Việt Nam đã dùng điện thoại di động.